

[Niels Westerby.]

art jordmoms, en jordmerværdiafgift. Hvis man omvendt laver denne kapitalvindingskat så stor og så kraftig, at den nærmer sig det konfiskatoriske, vil den ikke komme til at virke som en jordmoms, men så vil den fragte enhver ejer af jord et motiv til at sælge denne jord. Man vil simpelt hen ikke få grundene frem, fordi ejerne af grundene ikke længere har lyst til at sælge dem, da alt det, der kommer ud af det, bliver taget i skat. Derfor tror jeg, at når vi skal behandle jordpolitikken, bliver vi nødt til at se bort fra det lovforslag, der er til forhandling i øjeblikket. Det lovforslag, der er til forhandling i øjeblikket, kan være udmærket til at tjene det formål at fremskaffe et vist provenu, men jeg tror, det skal gælde på andre områder og ved siden af de foranstaltninger, man jordpolitisk foretager, og ikke som et led i dem.

Jeg vil altså foretrække her at behandle lovforslaget som en rent skattepolitisk foreteelse, og her synes jeg man bliver nødt til at se det i sammenhæng med den almindelige indkomstbeskatning. Ganske vist har loven om kapitalvindingskat ikke givet noget synderligt stort provenu, det drejer sig vel næppe om mere end en 100 mill. kr., og det er jo ikke i den store sammenhæng med et statsbudget på 20 milliarder kroner så forfærdelig meget, selv om det i sig selv er et højt tal.

I det øjeblik man skærper kapitalvindingskatten, vil det have den betydning, at man så vil være i stand til at lempe indkomstbeskatningen, og så må man stille sig det spørgsmål: er en kapitalvindingskat rimeligere og rigtigere end indkomstbeskatningsformen? Det almindelige i samfundet er, at borgere skal slide og slæbe hele året rundt og så måske tjene 20.000-30.000-40.000 eller 50.000 kr., og sammenholder man disse indtægter med finansministerens udskrivningsskalaer, der som bekendt er kommet offentligt frem, vil man se, at indkomstbeskatningen på arbejdsindkomster er ret høj. Man skal ikke ret højt op i indkomst, før man efter de planer, som regeringen har, i statskat, i kommuneskat, i folkepensionsbidrag kommer til at betale henvend halvdelen af hver tjent krone i skat af sin arbejdsindkomst. Sammenholder man så kapitalvindingskatten efter dette lov-

forslag, vil man nå frem til, at der vil være mange tilfælde, hvor mennesker kan afhænde en fast ejendom og derved have en gevinst i forhold til, hvad de tidligere har givet for den, på mange hundrede tusinde kroner, uden at den vil blive beskattet nævneværdigt. Jeg har set eksempler under den hidtidige lov om kapitalvindingskat, hvor gevinster på langt over 1 mill. kr. har været beskattet med nogle ganske få tusinde kroner.

Det forekommer ikke os rimeligt, at man beskatter indkomster så hårdt, som man gør, og gevinster ved salg af fast ejendom så relativt let, som man gør. I det lys, altså i et skattepolitisk, finansielt lys og ikke et jordpolitisk lys, vil vi da være tilbøjelige til at mene, at man bør anlægge en lov om særlig indkomstskat noget anderledes, end dette lovforslag gør. Det er ganske vist en rigtig afgrænsning, at man fritager én- og tofamiliehuse og ejerlejligheder og flytter dem ud af komplekset, og jeg er ikke enig med hr. Ømann, der vil tilføje forskellige regler på dette punkt; jeg tror, at reglen om et m²-areal er så klar, så enkel og overskuelig, så let håndterlig, at den ikke giver administrative vanskeligheder.

Det er heller ikke her, de store gevinster ligger, det er i de meget større handler med fast ejendom. Nu vil selvfølgelig professionelt, erhvervsmæssigt salg af fast ejendom blive indkomstbeskattet på ganske almindelig måde, og her ligger ikke noget problem, men problemet gælder ved enkelte handler, der ikke har erhvervsmæssig karakter, af større faste ejendomme. Er det her rimeligt og rigtigt, at man i mange tilfælde næsten kan slippe for at betale skat af den gevinst, man får? Det mener vi ikke, og vi er tilbøjelige til at mene, at man bør overveje på dette område at gå længere end det lovforslag, der er til forhandling i dag.

For det første forekommer det sådan set noget underligt at arbejde med en skatteprocent på 30 på dette område, når man ikke skal ret højt op i indkomstbeskatningen, før man er oppe omkring 45. Ville det ikke være rimeligere at arbejde med en højere skatteprocent her end de 30, f. eks. en skatteprocent, der nærmer sig indkomstskatteprocenten for en ganske almindelig pæn indtægt? Det ville vi være tilbøjelige til at mene.